

sig til at le for at skjule, at hans Ord og Blik havde faaet hende til at dirre.

„Skal vi saa gaa ind og se at finde en lille Forfriskning,“ sagde hun og trak afsted med sin Kavalier. „Det er en rædsom Grobian, min Søster der har taget. Synes De ikke?“

Jakobe havde opdaget Per i samme Øjeblik, han viste sig i Salsdøren. Skønt hun hele Tiden saa den anden Vej, havde hun ogsaa godt lagt Mærke til den lille Scene mellem ham og Nanny; og da hun nu saa ham stile over imod hende, anede hun, at der i al Stilhed havde fundet et Opgør Sted imellem de to.

Han nikkede mildt til hende og slog sig ned paa den Stol, som Kandidat Balling kort forinden havde forladt.

Lidt efter flyttede han sig nærmere hen til hende og lagde stille sin Haand hen paa hendes, der laa blottet paa Kanten af Stolesædet. Og hun tog den ikke til sig. Hun mægtede det ikke. Hun var allerede bleven overvunden af denne stumme Bøn om Tilgivelse. Dog kunde hun ikke faa sig til at besvare hans Haandtryk, endmindre til at møde hans Blik, hvad han dog tydelig nok ventede paa. Hendes Stolthed led endnu for meget under, at hun var saa modstandsløs overfor hans Kærtegn.

„Hvor din Haand er kold,“ sagde han. „Du fryser vist. Skal jeg ikke hente dig et Sjal?“

„Nej. Jeg har det godt.“

„Trækker det ikke paa dig henne fra Døren?“

„Nej. Jeg kan ikke mærke noget.“

„Men alligevel. Vil du ikke — — ?“

„Nej nej — lad dog være!“

„Som du vil, min Ven!“

Der havde været noget utaalmodigt og forpint